

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СРЕЩА НА РАЗУМИ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

Кедак се намираше върху малко хълмче и наблюдаваше тънкия светещ апарат да се спуска от небето. Опашатият апарат изглеждаше златен и по-ярък от слънцето. Отгоре му блестеше нещо метално, по-скоро изкуствено, отколкото с естествен произход и ужасно познато. Кедак се опита да се досети какво е то.

Не можеше. Паметта бе атрофирала заедно с функциите и му бяха останали само разхвърляни части от образи. Сега той започна да търси из тях, като да разлистваше книга с картини на разрушени градове, умиращо население, изпълнен със синкава вода канал, две луни, космически кораб...

Точно това беше. Спускащият се обект беше *космически кораб*. По време на дните на великолепието на Кедак имаше много такива.

Тези дни на великолепието бяха отминали, погребани завинаги под финия пясък. Само Кедак бе останал. Той беше жив и трябваше да изпълнява определена задача. И макар че паметта и функциите му бяха отслабнали, необходимостта да изпълни задачата си оставаше като движеща сила на съществуването му.

Докато Кедак гледаше, космическият кораб се спусна по-ниско. Той се заклати и страничните двигатели се включиха, за да запазят равновесието му. С лека експлозия от прах, космическият кораб кацна с опашната си част към изсъхналата равнина.

И Кедак, воден от задължението да изпълни задачата си, се помъкна мъчително надолу по склона. Всяко движение бе придружено с ужасна болка. Ако беше егоистично същество, Кедак щеше да умре. Но той не беше егоист. Всички Кедак имаха задължения към вселената. И този космически кораб, пристигнал тук след всичките години на празнота, беше връзка с други светове, с планети, където Кедак би могъл да заживее отново и да бъде в услуга на туземната фауна.

Той пълзеше сантиметър по сантиметър и се чудеше дали ще има сили да стигне до чуждоземния кораб преди той да е напуснал прашната мъртва планета.

Капитан Джансън на космическия кораб „Южен кръст“ бе отегчен до смърт от Марс. Той и хората му бяха тук вече десет дни. Не откриха важни археологически находки, никакви предизвикателни намеци за древни градове, каквито бе открила експедицията „Поларис“ на южния полюс. Тук нямаше нищо освен пясък, няколко проскубани храста и един-два ниски хълма. Най-голямото им откритие бяха три отломки от глинени съдове.

Джансън нагласи кислородния си апарат. Видя хората му да се връщат по склона на хълма.

— Нещо интересно? — попита той.

— Само това — отвърна инженер Вейн и му показа двусантиметрово ръждясало острие без дръжка.

— По-добре от нищо — успокои го Джансън. — Ами ти, Уилкс? Навигаторът сви рамене.

— Само снимки на пейзажа.

— Добре — отсече Джансън. — Пуснете всичко в стерилизатора и да тръгваме.

Уилкс като да съжаляваше.

— Капитане, само с един бърз набег на север може да открием нещо наистина...

— Няма начин — прекъсна го Джансън. — Гориво, храна, вода, всичко е изчислено за десет дена престой. Това е с три дни повече, отколкото престоя на „Поларис“. Тръгваме си довечера.

Мъжете кимнаха. Нямаха причини да възразяват. Като втори екипаж, кацнал на Марс, те бяха сигурни, че ще бъдат вписани макар и бегло в учебниците по история. Поставиха оборудването си в стерилизатора, затвориха го добре и се изкачиха по стълбата към предната камера. Когато влязоха, Вейн затвори люка, заключи го и започна да отваря вътрешната врата.

— Чакай! — извика Джансън.

— Какво има?

— Стори ми се, че виждам нещо върху обувката ти — каза Джансън. — Нещо като голям бръмбар.

Вейн прекара ръце по обувките си. Двамата мъже го обиколиха и огледаха дрехите му.

— Затвори тази вътрешна врата — каза капитанът. — Уилкс, ти видя ли нещо?

— Нищичко — отвърна навигаторът. — Ти сигурен ли си, капитане? Не сме открили нищо, което да прилича на животно или насекомо тук. Само няколко вида растения.

— Бих могъл да се закълна, че зърнах нещо — каза Джансън. — Но може и да съм се излъгал... Както и да е... Ще дезинфекцираме дрехите си преди да влезем в кораба. Няма смисъл да рискуваме да занесем обратно някакъв марсиански бръмбар.

Мъжете съблякоха дрехите и обувките си и ги поставиха в камерата. Прегледаха внимателно и голия метален под на помещението.

— Тук няма нищо — каза най-накрая Джансън. — Добре, да влизаме.

Вече в кораба, те херметизираха вратата и пуснаха дезинфектанта. Кедак, който се бе вмъкнал през откренатата врата преди, се заслуша в далечния съсък на газ. След малко чу, че двигателите се задействаха.

Кедак се прилепи към един рафт по време на дългия и бавен полет в космоса. Бе забравил какво представляват космическите кораби, но сега паметта му се завръщаше бързо. Чувстваше изхвърлянето на топлина и смразяващия студ. Приспособяването към температурните промени изтощи малкото жизненост, която му бе останала и Кедак започна да се чуди дали няма да умре.

Той *отказваше* да умре. Особено пък, когато все още имаше възможност да изпълни мисията на Кедак.

След време усети рязкото повишаване на гравитацията и усети как главните двигатели се задействаха отново. Корабът се връщаше на планетата си.

След рутинното кацане капитан Джансън и хората му бяха закарани в медицинската служба, където ги гледаха, проверяваха и преглеждаха за какъвто и да било признак на болест.

Космическият им кораб бе положен върху платформа и превозен покрай редици кораби за пътуване до Луната и междуконтинентални балистични ракети, до мястото за обеззаразяване от първа степен. Тук херметично затворената външна обвивка бе измита с мощни

почистващи препарати. Привечер корабът бе закаран до помещенията за обеззаразяване от втора степен.

Екип от двама инспектори, оборудвани с тежки ботуши и костюми с шлемове, отключиха люка и влязоха в кораба, като затвориха вратата след себе си.

Започнаха от носа, като методично пръскаха навсякъде, движейки се назад към изхода. Всичко изглеждаше в ред. Никакви животни или растения, никаква следа от плесен, както се бе случило да донесе първата експедиция от Луната.

— Мислиш ли, че това наистина е необходимо? — попита помощник-инспекторът. Той вече бе поискал да бъде преместен в управлението по ръководене на полетите.

— Разбира се, че е — отвърна старшият инспектор. — Не се знае какво могат да донесат тук тези кораби.

— Сигурно. И все пак нищо марсианско не би могло да живее на Земята. Нали?

— Че откъде да знам? — каза старшият. — Аз не съм ботаник. А може и ботаниците да не знаят.

— Струва ми се загуба на... Хей!

— Какво има? — попита старшият инспектор.

— Стори ми се, че виждам нещо — отвърна помощникът. — Приличаше на малък палмов бръмбар. Ето там, на онзи рафт.

Старши инспекторът нагласи респиратора по-плътно върху лицето си и направи знак на помощника си да стори същото. Той се приближи бавно до полицата, докато освобождаваше втори маркуч от резервоара на гърба си. Включи кранчето и от найкрайника излезе облак зеленикав газ.

— Ето там — каза старши инспекторът. — Това ще се погрижи за твоя бръмбар. — Той коленичи и погледна под лавицата. — Тук няма нищо.

— Може да е била сянка — съгласи се помощникът.

Двамата продължиха да обработват цялата вътрешност на кораба, като обърнаха особено внимание на малкия сандък с отломки от останки на марсиански съдове. След това напуснаха кораба и херметизираха люка.

— Сега какво? — попита помощникът.

— Сега ще оставим този кораб херметизиран в продължение на три дни — отвърна старши инспекторът. — После ще го проверим отново. Надали някое живо същество може да остане след подобна обработка.

Кедак, който се бе промъкнал под обувката на помощника между тока и подметката, отпусна хватката. Той наблюдаваше как двете фигури се отдалечаваха, разговаряйки с гръмовните си неразбираеми гласове. Чувстваше се изморен и невероятно самотен.

Но мисълта за задачата на Кедак го поддържаше. Само тя имаше значение. Първата част на мисията му бе изпълнена. Той бе кацнал на обитаема планета. Сега му трябваше храна и вода. После трябваше да си почине. Да си почине достатъчно, за да възстанови заспалите си умения. След това щеше да бъде готов да даде на този свят онова, от което той явно имаше нужда — сътрудничеството, което бе възможно само с помощта на разума на Кедак.

Той се насочи бавно през сенчестия док, покрай празните корпуси на космическите кораби. Стигна до телена ограда и усети високоволтовия електрически ток, който течеше по нея. Кедак премери внимателно разстоянието и скочи точно през един от отворите в мрежата.

Тук мястото бе напълно различно. Кедак усещаше мириса на храна и вода. Той тръгна бързо напред, после спря.

Усети присъствието на човек. И още нещо. Нещо излъчващо много по-силна заплаха.

— Кой е? — извика пазачът. Той зачака, хванал в едната си ръка револвера, а в другата фенера. През миналата седмица в дока бяха влезли крадци и бяха откраднали три сандъка с компютърни елементи, приготвени за изпращане в Рио. Тази нощ той бе в готовност и само ги чакаше да се появят.

Той тръгна напред. Беше възрастен мъж с внимателен поглед. Държеше револвера здраво в силната си длан. Лъчът на фенерчето се замята между сандъците с товари. Жълтата светлина отмина голяма купчина сандъци с точни инструменти за Южна Африка, покрай складираното оборудване за сондиране за Йордания и купчина различни стоки за Рабул.

— По-добре се покажете — извика пазачът. Светлината от фенера премина по складиранияте чували с ориз за Шанхай и електрически триони за Бирма. После лъчът внезапно се спря.

— Проклет да съм — избухна пазачът. После се изсмя. Един огромен плъх с червени очи бе замръзнал в лъча на фенера. Той държеше нещо в зъбите си. Приличаше на необикновено голяма хлебарка.

— Добър апетит — каза пазачът. Той прибра револвера в кобура и продължи обиколката си.

Едно голямо черно животно бе хванало Кедак и той усети как здравите зъби се склучиха върху гърба му. Опита да се пребори, но заслепен от внезапния блясък на светлината, изпусна момента и се оказа в неблагоприятно положение.

Жълтият лъч угасна. Черният звяр захапа по-здраво бронирания гръб на Кедак. Но Кедак събра всичките си сили и като разгърна дългата си скорпионова опашка, нападна бързо.

Не улучи, но черният звяр веднага го пусна. Те започнаха да се дебнат, а Кедак приготви опашката си за втори удар. Животното не искаше да изостави лесно плячката си.

Кедак зачака шанса си. Изпълни го удоволствие. Това отблъскващо животно може би щеше да бъде първото на тази планета, което ще опита придобивките от мисията „Кедак“. С това неприятно същество би могло да бъде положено началото...

Звярът скочи и белите му зъби изтракаха застрашително. Кедак се отстрани от пътя му, а острата му опашка профуча и се закрепил за гърба на звяра. Кедак се задържа упорито на мястото, докато животното цвърчеше и се мятеше. След това Кедак се закрепил здраво на крака и се съсредоточи върху най-важната си задача — да придвижи белия кристал по цялата дължина на опашката си, докато го вмъкне под кожата на звяра.

Но това най-важно умение на Кедак още не беше се събудило напълно. Кедак не успя да се справи и затова освободи жилото и като се прицели внимателно, го заби между черните очи на звяра. Ударът, както и знаеше Кедак, бе смъртоносен.

Кедак пое храна от тялото на убития си враг със съжаление, тъй като по принцип не бе хищник, а тревопасен. Когато свърши, Кедак разбра, че сега му е абсолютно необходим един дълъг период на

почивка. Чак след това силата на Кедак щеше да се възстанови напълно.

Той запълзя по купищата стоки в склада, търсейки място, където да се скрие. Внимателно изследва няколко чувала. Най-после достигна до куп сандъци. Един от сандъците имаше достатъчно голяма пукнатина, в която можеше да се вмъкне.

Кедак пропълзя вътре и се промъкна по омаслената повърхност на машината до другия край. Там той изпадна в безпомощното и без сънища състояние на почивка на „Кедак“, предавайки се доверчиво на съдбата, която щеше да му донесе бъдещето.

ВТОРА ЧАСТ

1.

Голямата, остроноса шхуна се насочваше направо към заобиколения с рифове остров, движейки се напред със скоростта на бърз влак.

Платната бяха издути от мощния порив на северозападния вятър, а под борда бумтяха дизеловите двигатели. Капитанът и помощникът му бяха застанали на мостика и наблюдаваха приближаването на рифа.

— Виждаш ли нещо? — попита капитанът. Той беше строен, оплешивяващ мъж със смръщено лице. Бе плувал с шхуната си сред непознатите скали и рифове на югозападния Пасифик цели двадесет и пет години. Мръщеше се, защото старият му кораб не можеше да бъде застрахован. Но товарът *беше* застрахован. Част от него идеше чак от Огденвил — онзи товаро-разтоварен пункт в пустинята, където кацаха космическите кораби.

— Нищо — отвърна помощникът. Той наблюдаваше неравната бяла стена от корали, търсейки проблясъка на синева, която щеше да очертае пътя към вътрешната лагуна. Това им беше първото пътуване до Соломоновите острови. Помощникът, преди да стане пътешественик, бе телевизионен техник в Сидни. Той се чудеше дали капитанът не е полудял и решил да извърши показно самоубийство, блъскайки се в рифа.

— Още нищо! — извика той. — Плитчини отпред!

— Аз ще поема управлението — каза капитанът на рулевия. Той хвана кормилото и се загледа в непрекъснатата верига на рифа.

— Нищо — каза помощникът. — Капитане, по-добре да намалим.

— Не бива, ако имаме намерение да минем през протока — отвърна капитанът. Започваше да се тревожи. Но бе обещал да достави товара на групата американци, търсачи на съкровища, които се намираха на този остров. А капитанът бе човек, който държеше на думата си. Беше натоварил в Рабул и по пътя бе спирал на обичайните места в Нова Джорджия и Малайта. Когато приключеше тук, щеше да се насочи за хилядата мили дълго плаване към Нова Каледония.

— Ето го! — извика помощникът.

Тясна синя ивица се появи в кораловата стена. Бяха на по-малко от тридесет метра разстояние и старата шхуна се приближаваше със скорост от осем възела.

Когато корабът влезе в протока, капитанът завъртя рязко кормилото. Шхуната се завъртя върху кила. От двете ѝ страни проблясваха коралите. Бяха толкова близо, че можеха да бъдат докоснати. Чу се скърцане на метал и едно от горните платна на главната мачта се откъсна. След миг бяха в протока, борейки се с шестте възела скорост на течението.

Помощникът включи дизела на пълна мощност, после се хвърли да помага на капитана при кормилото. С помощта на платната и двигателите си шхуната прелетя през протока, като докосваше стените с бордовете си, след което влезе в тихите води на лагуната.

Капитанът изтри потта от челото си с голяма синя кърпа.

— Доста уютно местенце — каза той.

— *Уютно ли!* — избухна помощникът. Той се извърна сърдито настрана, а капитанът се усмихна леко.

Плъзнаха се покрай малък кеч, който се клатушкеше закотвен. Моряците свалиха платната и шхуната се насочи към разнебитения кей, който се издаваше напред от брега. Завързаха въжетата за палмите на брега. Откъм гъсталака на джунглата на брега се показва бял мъж, който подтичваше в обедната горещина.

Той беше много висок и слаб, с възлести колена и лакти. Яростното меланезийско слънце го бе изгорило, но той не бе загорял и носа и бузите му се белееха. Очилата му с рогови рамки се бяха счупили и бяха залепени с парче лейкопласт. Изглеждаше нетърпелив, млад и странно наивен.

„Изобщо не прилича на търсач на съкровища“ — помисли си помощник-капитанът.

— Радвам се да ви видя — извика към тях мъжът. — Още малко и щяхме да се откажем да ви чакаме. Мислехме, че сте потънали.

— Няма начин — отвърна капитанът. — Господин Соренсън, да ви представя новия си помощник, господин Уилис.

— Приятно ми е, професоре — каза помощникът.

— Не съм професор — отвърна Соренсън, — но се радвам да се запознаем.

— Къде са останалите? — попита капитанът.

— В джунглата — отговори Соренсън. — Всички, с изключение на Дрейк. Той ще дойде скоро. Ще останете малко, нали?

— Само докато разтоварим — отвърна капитанът. — Трябва да хванем отлива, за да се измъкнем оттук. Как върви търсенето на съкровищата?

— Доста копахме — каза Соренсън. — Но още не губим надежда.

— Обаче още не сте намерили дублоните? — попита капитанът. — Нито пък някой реал?

— Нито един, проклети да са — омърлушено отвърна Соренсън. — Донесе ли вестници, капитане?

— Да. В кабината са. Чухте ли за втората космическа експедиция до Марс?

— Слушахме на къси вълни — отвърна Соренсън. — Не са донесли кой знае какво, а?

— Всъщност нищо. И все пак. Помислете си само, два кораба до Марс. Имат намерение да изпратят и един до Венера.

Тримата мъже се огледаха и се засмяха.

— Е, май космическата ера е още далеч от югозападната част на Тихия океан — каза капитанът. — А пък *оттук* със сигурност е на светлинни години. Хайде. Да започваме да разтоварваме.

Островчето се казваше Вуану и се намираше на юг от Соломоновите острови, почти в територията на архипелага Луайоте. Беше красиво оформен вулканичен остров, дълъг почти двадесет мили и няколко мили широк. Някога тук е имало поне половин дузина села, населени с туземци. Но след началото на отвличанията от страна на търговците на роби през 1850 година, населението започнало да намалява. После епидемията от едра шарка убила почти всички останали, а малкото, които оживели, емигрирали в Нова Джорджия. По време на Втората световна война тук бил поставен наблюдателен пост, но в тази посока не са идвали кораби. Японското нашествие се разпростряло над Нова Гвинея и Соломоновите острови чак до Микронезия, но в края на войната Вуану си оставал все така пуст. Той не станал резерват за птици като остров Кантон, нито пък пощенска станция като Коледните острови или място за презареждане като Кокосовите рифове. Никой никога не пожела даже да взриви някоя от

„азбучните“ си бомби тук. Вуану беше безполезно, влажно, покрито с джунгли парче земя, свободно за настаняване на всеки, който поиска.

Уилям Соренсън, генерален директор на верига магазини за продажба на алкохол в Калифорния, бе решил, че го иска.

Хобито на Соренсън бе търсенето на съкровища. Той бе търсил съкровището на Лафит в Луизиана и Тексас и изгубените холандски мини в Аризона. Не бе намерил нищо. Бе имал по-голям късмет при претърсването на пълното с останки от минали времена крайбрежие на Залива и в експедицията си в Дагър Кей на Карибите, където бе намерил две шепи испански монети в прокъсан платнен чувал. Монетите струваха около три хиляди долара. Самата експедиция бе струвала много повече, но Соренсън се бе почувствал напълно доволен.

Много дълги години той се бе интересувал от съкровището, изгубено с испанския галеон „*Санта Тереза*“. Съвременните изчисления оценяваха, че тежко натовареният с пари кораб е тръгнал от Манила през 1689 година. Попаднал в буря, тромавият кораб бил отнесен на юг и там претърпял корабкрушение. Осемнадесет души от екипажа успели да се спасят и да достигнат бряг, натоварени със съкровищата. Те ги заровили и тръгнали с платноходка за Филипините. Когато лодката стигнала Манила, двама от тях били още живи.

Островът със съкровището бил определен ориентировъчно като един от Соломоновите. Но кой?

Никой не знаеше. Търсачите на съкровища бяха търсили на Буганвил и Бука. Имаше слухове за наличието на съкровище в Малайта, а една експедиция бе стигнала дори до Онтонг Ява. Но никой не бе открил съкровището.

Соренсън, който бе изучавал внимателно този въпрос, реши, че „*Санта Тереза*“ е минала покрай всички Соломонови острови чак до архипелага Луайоте. Корабът трябва да е бил здрав чак докато се е разбил в рифа на Вуану.

Желанието му да търси съкровището можеше да остане само мечта, ако не бе срещнал Дан Дрейк. Дрейк също бе любител на търсенето на съкровища. Но по-важното бе, че той притежаваше един петфутов кеч.

И докато двамата си пиеха вечер питиетата, се роди експедицията до Вуану.

Наеха още няколко души. Кечът на Дрейк бе поправен, така че да може да издържи пътуването, събраха и спестиха пари, изучиха още няколко места в югозападната част на Тихия океан, където би могло да има скрити съкровища. Накрая уточниха времето за отпуски и експедицията потегли.

Вече работеха три месеца на Вуану. Въпреки неизбежните конфликти между членовете на експедицията, духът им продължаваше да бъде висок. Тази шхуна, която им носеше провизии от Сидни и Рабул, бе последният контакт с цивилизацията, който щяха да имат през следващите шест месеца.

Докато Соренсън наблюдаваше с притеснение, екипажът на шхуната разтоварваше. Никак не му се искаше някоя част от оборудването, докарано от повече от шест хиляди мили, да бъде счупена точно сега. Защото нямаше с какво да бъде заменена и ако липсваше нещо, щеше да се наложи да минат без него. Той въздъхна успокоен чак когато и последният сандък, съдържащ детектор за метали, бе прехвърлен през борда и поставен на брега на достатъчна височина, че да не го засегне водата на прилива.

Този сандък обаче му се видя малко странен. Беше го огледал отвсякъде и бе открил в единия му край дупка с размерите на малка монета. Значи не е бил добре херметизиран.

Дан Дрейк, съдружникът му за експедицията, се приближи до него.

— Какво има? — попита Дрейк.

— Дупка в сандъка — каза Соренсън. — Може вътре да е проникнала солена вода. Ако този детектор не работи, ще бъде лошо.

Дрейк кимна.

— По-добре да го отворим и да видим. — Той бе нисък, силно загорял мъж с широки гърди и ниско подстригана черна коса и мустаци. Беше нахлупил почти над очите си една стара рибарска шапка и лицето му бе като на булдог. Той измъкна от колана си една голяма отвертка и я завря под капака.

— Чакай — каза Соренсън. — Нека първо го занесем в лагера. По-лесно се носи сандък, отколкото нещо, което е обилно гресирано.

— Прав си — отвърна Дрейк. — Хвани онзи край.

Лагерът бе построен на една поляна, на около сто метра от брега, на мястото на изоставено туземно селище. Бяха успели да възстановят

няколко колиби, а имаше и стара сушилня за копра с покрив от галванизирани ламарина, където държаха запасите си. Тук можеха да се наслаждават на подухващия откъм морето вятър. Зад поляната, сиво-зелената джунгла се извисяваше като стена.

Соренсън и Дрейк поставиха сандъка на земята. Капитанът, който ги бе придружил, за да донесе вестниците, погледна към колибите и поклати глава.

— Искаш ли нещо за пиене, капитане? — попита Соренсън. — Боя се, че не можем да ти предложим лед.

— Няма да откажа — каза капитанът. Той се чудеше какво ли е накарало тези мъже да дойдат на това забравено от Бога място, за да търсят въображаемите испански съкровища.

Соренсън влезе в една от колибите и се върна с бутилка уиски и малка чаша. Дрейк бе извадил отвертката си и усилено разковаваше стените на сандъка.

— Как изглежда? — попита го Соренсън.

— Нищо му няма — отвърна Дрейк и нежно вдигна детектора за метали. — Добре е гресиран. Като че ли не е повреден...

Той отскочи назад. Капитанът се бе приближил и натисна с тока на обувката си в пясъка.

— Какво стана? — попита Соренсън.

— Приличаше на скорпион — каза капитанът. — Това проклето нещо се измъкна от този сандък. Може да ви е ухапало.

Соренсън сви рамене. Бе свикнал с наличието на безкрайно много насекоми през тези три месеца на Вуану. Едно повече или по-малко, за него нямаше никакво значение.

— Още чашка? — попита той.

— Съжалявам, не — отвърна капитанът. — Трябва да тръгвам. Вие всички ли сте здрави?

— Всички — усмихна му се Соренсън. — Само ни тресе златна треска.

— Никога няма да намерите злато на това място — каза капитанът. — Ще дойда да ви видя пак след шест месеца. Късмет.

След като се ръкува с всички, капитанът се спусна към брега и се качи на кораба си. С първите червеникави лъчи на залеза шхуната вече бе на път. Соренсън и Дрейк гледаха как тя се промъква през протока.

Няколко минути мачтите се виждаха над рифа, а после изчезнаха зад хоризонта.

— Това е — каза Дрейк. — Ние, откачените търсачи на съкровища от Америка, останахме отново сами.

— Мислиш ли, че не е забелязал нищо? — попита Соренсън.

— Определено не. Според него ние сме просто едни глупаци.

Те се ухилиха и погледнаха към лагера си. Под навеса имаше почти петдесет хиляди долара в злато и сребро, които бяха изкопали от джунглата и бяха закопали на новото място. Те бяха открили една част от съкровищата на „Санта Тереза“ още през първия месец от пребиваването си на острова. По всяка вероятност щяха да открият и още. Но тъй като нямаха законни права върху земите, не искаха да се разчуе за находката на тяхната експедиция. Защото щом се разбере, всеки скитник-златотърсач от Пърт да Папеее щеше да тръгне към Вуану.

— Момчетата скоро ще се върнат — каза Дрейк. — Хайде да сготвим нещо.

— Хайде — съгласи се Соренсън. Той направи няколко крачки и спря. — Интересно.

— Кое?

— Този скорпион, който капитанът размаза. Няма го.

— Може да не го е улучил — каза Дрейк. — Или животното просто се е заровило в пясъка. Какво значение има?

— Май никакво — отвърна Соренсън.

2.

Едуард Икинс вървеше из джунглата с лопата на рамо, като смучеше с удоволствие един бонбон. Беше първият от седмици и той се радваше на сладостта му. Вчера шхуната бе докарала не само машинарии и резервни части, но също бонбони, цигари и храна. Тази сутрин бе закусил с бъркани яйца и истински бекон. Експедицията ставаше почти цивилизована.

Нещо изшумоля в близките храсти. Той продължи, без да обръща внимание.

Беше слаб мъж с пясъчноруса коса, мил и леко прегърбен, с бледосини очи и незапомнящо се лице. Чувстваше се късметлия, че са го взели в експедицията. Бензиностанцията, която притежаваше, не му бе дала възможност да се сравнява с другите и той не бе платил пълния дял от парите за експедицията. И още се чувстваше виновен. Но все пак го бяха взели, защото беше известен и неуморим търсач на съкровища и добре познаваше живота в джунглите. Освен това той бе добър радиооператор и механик. Бе поддържал преподавателя на кеча в работно състояние въпреки солената вода и плесента.

Сега, разбира се, той можеше да плати напълно своя дял. Но *сега*, когато всички вече бяха всъщност богати, това нямаше значение. Искаше му се да намери някакъв начин да...

В храстите отново прошумоля нещо.

Икинс спря и зачака. Храстите потрепераха. И изпод тях се измъкна една мишка.

Икинс бе учуден. На този остров мишките, както и повечето диви животни, се ужасяваха от хората. Въпреки че се хранеха с остатъците от храните в лагера, които плъховете не бяха изяли още, те внимателно избягваха всякакъв контакт с хората.

— Ти по-добре си иди у дома — каза Икинс на мишката.

Тя го гледаше. Той също. Беше красиво мъничко мишле, не по-дълго от десетина сантиметра и светлокафеникаво на цвят. То като че ли не се страхуваше.

— Е, хайде, мишленце — каза Икинс. — Аз си имам работа. — Той премести лопатата на другото си рамо и се обърна да върви. Докато се извъръщаше, с крайчеца на окото си зърна кафеникавия проблясък. Инстинктивно се наведе. Мишката прехвърча покрай него, обърна се и се приготви отново за скок.

— Мишленце, да не си полудяло? — каза Икинс.

Мишката оголи дребните си зъби и скочи. Икинс я удари и я отхвърли встрани.

— Хайде, махай се — изръмжа той. Започваше да се чуди дали този гризач е наред с акъла. Да не би пък да е бесен?

Мишката се приготви за нов скок. Икинс вдигна лопатата и зачака. Когато мишката скочи, той я пресрещна с внимателно насочен удар. После пак така внимателно и със съжаление я уби.

— Не можем да си позволим бесни мишки да се въртят наоколо — каза си той.

Но мишката не изглеждаше бясна. Просто изглежда бе твърде решителна.

Икинс се почеса по тила. „Какво ли си беше наумило това мишле?“ — зачуди се той.

Тази вечер в лагера разказът на Икинс бе посрещнат със залпове от смях. Изглеждаше, като че Икинс е бил нападен от мишката. Няколко от мъжете му предложиха да ходи въоръжен, в случай че семейството на мишката пожелае да му отмъсти. Но Икинс само се усмихваше разсеяно.

Два дни по-късно Соренсън и Ал Кейбъл привършваха тежката утринна смяна на кота номер 4, на две мили от лагера. Детекторът за метали се бе задействал на това място. Бяха изкопали вече над два метра дълбока яма и все още не бяха открили нищо. Над тях се извисяваше купчина жълто-кафява размякната пръст.

— Детекторът може да е сгрешил — каза Кейбъл и изморено избърса лицето си. Той беше едър, възрозов мъж. На Вуану бе отслабнал с цели десет килограма от жегата, която едва понасяше, и твърдеше, че търсенето на съкровища му е писнало завинаги. Искаше му се да се върне в Балтимор и да се занимава със своята агенция за продажби на коли. Не се съдържаше и често, и на висок глас казваше това. Той бе един от членовете на експедицията, който не работеше добре.

— Нищо му няма на детектора — каза Соренсън. — Проблемът е, че копаем в блатиста почва. Съкровището може и да е потънало по-надълбоко.

— Може да е и на тридесет метра — замърмори Кейбъл и ядно удари по лепкавата кал.

— Не може — каза Соренсън. — Под нас е вулканична скала. На не повече от шест метра дълбочина.

— Шест метра? Трябваше да имаме булдозер!

— Щеше да ни струва доста скъпо — меко му отвърна Соренсън. — Хайде, Ал, да се връщаме в лагера.

Соренсън помогна на Ал да излезе от ямата. Те почистиха инструментите си и тръгнаха по тясната пътека, водеща към лагера. Изведнъж спряха.

Една голяма, грозна птица бе излязла от храстите. Бе застанала на пътеката и им препречваше пътя.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Кейбъл.

— Казуар. Австралийски щраус — каза Соренсън.

— Ами да го изритаме от пътя си и да вървим.

— Спокойно — тихо проговори Соренсън. — Ако някой тук рита, това ще е птицата. — Отстъпи бавно.

Казуарът бе висок метър и половина, с черна перушина, застанал здраво върху дългите си мощни крака. Те бяха с по три пръста, с дълги, криви нокти. Главата му бе жълта и костелива и имаше малки, непотребни криле. От врата му висеше нещо като дълга обица, оцветена в червено, зелено и пурпурно.

— Опасна ли е? — попита Кейбъл.

Соренсън кимна.

— Доста туземци от Нова Гвинея са намирали смъртта си от ритниците на тази птица.

— Защо ли не сме я виждали по-рано? — зачуди се Кейбъл. — Значи обикновено се крият. — Казуарът пристъпи към тях. — Не можем ли да избягаме?

— Тази птица бяга много по-бързо от човека — отвърна Соренсън. — Предполагам, че не си взел оръжие.

— Разбира се, че не. Откъде да знам, че ще трябва да стреляме по агресивни щрауси.

Те продължиха да отстъпват, като държаха лопатите си насочени напред като копия. Храстите изпукаха и от тях се появи един мравояд. Следваше го диво прасе. Трите животни обградиха мъжете и ги притиснаха към гъстата стена на джунглата.

— Та те ни нападат — промълви с треперещ глас Кейбъл.

— Спокойно — отвърна Соренсън. — Трябва да се пазим само от казуара.

— Мравоядът не е ли опасен?

— Само за мравките.

— Глупости — ядоса се Кейбъл. — Бил, животните на този остров нещо са полудели. Спомни си мишката на Икинс!

— Спомням си я — отвърна Соренсън. Бяха стигнали до другия край на поляната. Животните бяха пред тях и продължаваха да напредват, като казуарът държеше центъра. Зад гърба им лежеше джунглата и капанът, към който животните ги насочваха.

— Трябва да се измъкнем — каза Соренсън.

— Тази проклета птица ни препречва пътя.

— Ще трябва да я отстраним. Пази се от краката ѝ. Хайде!

Те се спуснаха към казуара, като размахваха лопатите. Птицата се поколеба, но не успя да реши кого от двамата да нападне. После се обърна към Кейбъл и замахна с десния си крак. Неточно премереният удар прозвуча като камшик по кожата на бик. Кейбъл изпъшка и падна, като се държеше за ребрата.

Соренсън замахна и острият край на лопатата едва не отсече главата на птицата. Дивото прасе и мравоядът сега се насочиха към него. Той замахна с лопатата и ги прогони. После, със сила, за която даже не бе подозирал, той вдигна Кейбъл, прехвърли го върху гърба си и хукна по пътеката.

На четвърт миля по-надолу трябваше да спре, защото дъхът му секна. Зад него не се чуваше нищо. Явно животните не го преследваха. Той се зае с ранения си другар.

Кейбъл бе започнал да се свестява. Можеше да ходи с помощта на Соренсън. Когато стигнаха в лагера, Соренсън извика всички на съвещание. Докато Икинс превързваше Кейбъл, той преброи хората. Липсваше само един.

— Къде е Дрейк? — попита Соренсън.

— От другата страна на острова на северния бряг. Лови риба — отговори Том Рестих. — Искаш ли да го доведе?

Соренсън се поколеба.

— Не — каза накрая. — Не. По-добре сега да ви обясня с какво си имаме работа. После ще раздам оръжието. Чак *след това* ще се опитаме да намерим Дрейк.

— Ама какво става бе, човече? — попита Рестих.

Соренсън започна да разказва какво им се бе случило.

Риболовът съставляваше важна част от снабдяването на експедицията със храна, а за Дрейк нямаше по-любимо занимание. В началото той се гмуркаше с маска и харпун. Но в този край на света акулите бяха многобройни, гладни и агресивни. Затова той със съжаление се отказа от подводния риболов и се зае с въдичарство откъм подветрената страна на острова.

Сега въдиците бяха поставени и Дрейк лежеше в сянката на една палма, полузаспал, със скръстени на гърдите ръце. Кучето му Оро тичаше по брега и търсеше раци. Оро беше добродушен мелез между еърдейл, териер и някаква неизвестна порода. Сега ръмжеше срещу нещо.

— Остави на мира раците — извика му Дрейк. — Само ще те ощице някой.

Оро продължаваше да ръмжи. Дрейк се търкулна настрани и видя, че кучето бе застанало неподвижно над някакво насекомо. Приличаше на скорпион.

— Оро, остави това проклето...

Преди Дрейк да успее да мръдне, насекомото скочи. Прилепи се върху шията на Оро и опашката му се заби в кожата. Оро изквича веднъж. Дрейк веднага се изправи. Той замахна към насекомото, но то скочи от шията на кучето и изчезна в храстите.

— Спокойно, момче — каза Дрейк. — Раната е лоша. Може и да има отрова. По-добре да я отворя.

Той хвана здраво залитащото куче и измъкна моряшкия си нож. Беше оперирал кучето, когато го бе ухапала една змия в Централна Америка, а на Адирондейк го бе чистил с пинсета от бодли, забити в

муцуната. Кучето винаги знаеше, че той му помага. И никога не бе се дърпало.

Този път обаче кучето го ухапа.

— Оро! — Дрейк сграбчи челюстите на кучето със свободната си ръка. Стисна силно, за да парализира мускулите и да отвори устата му. После дръпна ръката си и отхвърли кучето встрани. Оро се търкулна, скочи на крака и отново се нахвърли върху него.

— Стой! — извика Дрейк. Кучето продължи да напредва и да го заобикаля така, че да застане между човека и океана.

Дрейк се извърна и видя, че насекомото се появява откъм джунглата и започва да пълзи към него. Кучето му обикаляше около него и се опитваше да го насочи към насекомото.

Дрейк не знаеше какво всъщност става, но реши, че е по-добре да не чака, за да разбере. Той грабна ножа си и го хвърли към насекомото. Не улучи. Насекомото се бе приближило достатъчно, че да може да скочи.

Дрейк хукна към океана. Когато Оро се опита да му попречи, той ритна кучето и се хвърли във водата.

Започна да плува, за да заобиколи острова и да стигне до лагера, намиращ се от другата му страна, молейки се да не попадне на акули.

3.

В лагера усилено почистваха от смазка пушките и револверите. Вадеха от кутиите бинокли. Разпределяха помежду си пълнители и патрони, ножове, мачете и бравички. Разопаковаха двете преносими радиостанции на експедицията и мъжете се приготвиха да тръгнат да търсят Дрейк. После го видяха да плува бързо, заобикаляйки близкия край на острова.

Той се измъкна на брега изморен, но без никакви наранявания. Когато сподели информацията си с останалите, достигнаха до някои не особено приятни заключения.

— Да не би да твърдите, че всичко това е предизвикано от това *насекомо*? — попита Кейбъл.

— Така изглежда — отвърна му Соренсън. — Трябва да приемем, че то оказва някакъв мисловен контрол върху животните. По хипнотичен или телепатичен път.

— Но преди това ги ужилва — каза Дрейк. — Така направи с Оро.

— Просто не мога да си представя, че един скорпион може да направи подобно нещо — обади се Рестих.

— Не е скорпион — каза Дрейк. — Аз го видях отблизо. Има опашка като скорпион, но главата му е почти четири пъти по-голяма и тялото му е различно. Отблизо не прилича на нищо, което сме виждали преди.

— Мислиш ли, че е местно? От този остров? — попита Монти Байрнс, търсач на съкровища от Индианополис.

— Съмнявам се — отговори Дрейк. — Защото ако е местно, защо ще остави на мира нас и животните през първите три месеца?

— Така е — намеси се Соренсън. — Всичките ни неприятности започнаха веднага след пристигането на шхуната. Трябва тя да го е донесла отнякъде... Хей!

— Какво? — попита Дрейк.

— Спомняте ли си онзи скорпион, който капитанът се опита да смаже? Той се измъкна от сандъка с детектора. Мислите ли, че може да

е същото насекомо?

Дрейк вдигна рамене.

— Би могло. Но ми се струва, че сега проблемът не е да разберем откъде е дошло. Трябва да решим какво да правим с него.

— Ако то може да контролира животни — заговори Байрнс, — нищо чудно да може да го прави и с хора.

Всички замълчаха. Бяха се събрали в кръг до навеса и докато говореха наблюдаваха джунглата и следяха за животни или насекоми, излизащи оттам.

— По-добре да повикаме помощ по радиото — каза Соренсън.

— Ако го направим, някой ще вземе да разбере за съкровищата на „Санта Тереза“ — каза Рестих. — За нула време ще ни ги измъкнат.

— Може — съгласи се с него Соренсън. — Но ние поне си изкарахме достатъчно, че да си покрием разходите. Даже ще ни остане и малко печалба.

— А ако не извикаме помощ, може да стане така, че да не бъдем в състояние да вземем каквото и да било оттук — подкрепи го Дрейк.

— Проблемът не е чак толкова нерешим — намеси се Байрнс. — Имаме оръжие. Можем да се погрижим за животните.

— Говориш така, защото още не си виждал насекомото — каза Дрейк.

— Ще го смачкаме.

— Няма да е лесно — възрази Дрейк. — То е дяволски бързо. Пък и как ще размажеш нещо, което се вмъква в колибата ти някоя нощ докато спиш? Дори и да сложим охрана, може и да не го видим в тъмнината.

Байрнс се потресе, без да иска.

— Да. Мисля, че си прав. Може би е по-добре да повикаме помощ по радиото.

Икинс стана.

— Добре, господа — каза той. — Предполагам, че аз трябва да се заема с тази работа. Надявам се само акумулаторите на кеча да са заредени.

— Опасно е да ходиш там — каза Дрейк. — По-добре да хвърляме жребий.

Икинс се засмя.

— Така ли? Че колко от вас могат да работят с преподавателя?

— Аз мога — каза Дрейк.

— Недей да се обиждаш, но мисля, че ти никога не си се справял с радиостанцията си — каза Икинс. — Ти даже не знаеш Морзовата азбука, за да предаваш с ключа. Пък и ако радиостанцията се развали... Ще можеш ли да я поправиш?

— Не — призна Дрейк. — Но работата е наистина много рискована. Трябва да отидем всички.

Икинс поклати глава.

— Най-сигурно ще бъде да ме прикривате откъм брега. Това насекомо още може да не се е досетило за кеча.

Икинс пхна в джоба си комплект инструменти и преметна на рамо една от подвижните радиостанции от лагера. Подаде другата на Соренсън. После затича по брега покрай кея и бутна във водата малката лодка. Мъжете от експедицията се пръснаха по брега с готови за стрелба пушки. Икинс скочи в лодката и загреба по спокойната лагуна.

Видяха го как привързва лодката към кеча и спира за момент да се огледа. После се качи на борда. Бързо влезе в кабината.

— Всичко наред ли е? — попита Соренсън.

— Засега — отговори Икинс. По радиото гласът му се чуваше остър и напрегнат. — Сега съм при радиостанцията. Включвам я. Трябва да загрее няколко минути.

Дрейк побутна Соренсън.

— Гледай нататък.

Върху рифа, почти скрито зад кеча, нещо мърдаше. С бинокъла си, Соренсън забеляза големи сиви плъхове, които скачаха във водата. Те започнаха да плуват към кеча.

— Стреляйте! — извика Соренсън. — Икинс, махай се оттам!

— Предавателят работи — отговори Икинс. — Трябват ми само още две минути, за да изпратя съобщението.

Около плуващите плъхове се вдигнаха бели фонтанчета от куршумите. Един беше ударен, други два успяха да се скрият зад кеча. Соренсън оглеждаше рифа с бинокъла си и забеляза един мравояд да пресича и да се хвърля във водата. Последва го едро диво прасе.

От радиостанцията се чу изпукване на статично електричество. Соренсън се обади.

— Икинс, не си ли изпратил още съобщението?

— Не още — отвърна Икинс. — Слушай, Бил. *Не бива да изпращаме никакви съобщения!* Това насекомо иска... — Той внезапно млъкна.

— Какво става? — викна Соренсън. — Какво става?!

Икинс се появи на палубата, като още държеше преносимата радиостанция в ръка. Той отстъпваше към носа.

— Раци — заговори Икинс. — Изкачили са се по котвеното въже. Ще плувам до брега.

— Недей — извика Соренсън.

— Трябва — отвърна Икинс. — Те може би ще ме последват. След това вие всички елате тук и *вземете предавателя*. Занесете го на брега.

През бинокъла си Соренсън виждаше един дебел килим от раци да се катери към палубата по корпуса на кеча.

Икинс скочи във водата. Той заплува бързо към брега и Соренсън видя, че плъховете завиват и го следват. Рациите се спуснаха от корабчето, а дивото прасе и мравоядът ги последваха, опитвайки се да стигнат до брега преди Икинс.

— Хайде — каза Соренсън. — Нямам представа какво е имал предвид Икинс, но ние трябва да вземем предавателя, докато имаме тази възможност.

Те се затичаха по брега и спуснаха лодка във водата. На двеста метра от тях Икинс стигна до брега, следван отблизо от животните. Той се скри в джунглата, като продължаваше да стиска в ръка преносимата радиостанция.

— Икинс? — повика го по радиото Соренсън.

— Добре съм — отвърна Икинс задъхано. — Вземете онзи предавател и не забравяйте и акумулаторите!

Мъжете се качиха на кеча. Работеха бързо. Измъкнаха предавателя от мястото му и го помъкнаха по стълбата от каюткомпанията. Дрейк вървеше последен, като носеше дванадесетволтовия акумулатор. После се върна обратно и взе втория акумулатор. Поколеба се за миг, после се върна за трети път.

— Дрейк! — извика Соренсън. — Стига си ни бавил!

Дрейк се появи отново, носейки двата радиокомпаса на кеча.

— Добре — каза той. — Да тръгваме.

Насочиха се към брега. Соренсън се опитваше да възстанови връзката с Икинс по подвижната радиостанция, но чуваше само статични смущения. После, когато лодката стигна до брега, чу гласа на Икинс.

— Заобиколен съм — казваше той с много тих глас. — Предполагам, че ще трябва да разбера какво иска господин бръмбарът. Пък може да се опитам първо да го смачкам.

Последва дълго мълчание. После Икинс заговори отново.

— Той се насочва към мен. Дрейк беше прав. Наистина не прилича на нищо, което да съм *виждал* някога. Ще го размажа това проклето...

Чуха го да вика по-скоро от изненада, отколкото от болка.

— Икинс, чуваш ли ме? — каза Соренсън. — Къде си? Как да ти помогнем?

— Наистина е много бърз — заговори Икинс с напълно спокоен глас. — По-бърз от всичко, което някога съм *виждал*. Скочи върху врата ми, ужили ме и скочи обратно на земята.

— Как се чувстваш? — попита Соренсън.

— Чудесно — отвърна Икинс. — Едва усетих ужилването.

— Къде е сега насекомото?

— В храстите.

— А животните?

— Те си отидоха. Знаеш ли, може би това нещо не влияе на хората — каза Икинс. — Може би...

— Какво? — попита Соренсън. — Какво става сега?

Последва дълго мълчание. После гласът на Икинс, тих и съвсем спокоен, се чу откъм радиото:

— Ще поговорим с вас по-късно — казваше Икинс. — Трябва сега да се посъветваме и да решим какво да правим с вас.

— *Икинс!*

Не последва никакъв отговор.

4.

Когато се върнаха в лагера, мъжете бяха силно разтревожени. Те не можеха да разберат какво се бе случило с Икинс и нямаха желание да правят предположения. Яростното следобедно слънце печеше, а белият пясък отразяваше горещината. От влажната джунгла се издигаше пара и им се струваше, че дърветата напредват към тях като огромен зелен дракон, който ги притиска към безразличното море. Дулата на оръжията се бяха сгорещили и не можеха да се пипнат, а водата в манерките бе топла като кръв. Над главите им започнаха да се образуват сиви кълбести облаци. Започваше сезонът на мусоните.

Дрейк седеше в сянката на навеса. Той успя да се отърси от летаргията, за да огледа лагера и да прецени как биха могли да се отбраняват. Гледаше на околната джунгла като на вражеска територия. Пред нея имаше площ от около петдесет метра, която те бяха почистили от храсти и дървета. Тази ничия земя може би щеше да може да бъде отбранявана известно време.

Следваха колибите и навеса, тяхната последна отбранителна линия, след която идеше брегът и морето.

Повече от три месеца експедицията владееше напълно този остров. Сега бяха отблъснати до малкото и опасно местенце на брега.

Дрейк огледа лагуната зад себе си и си спомни, че имаха още един път за отстъпление. Ако насекомото и дяволската му менажерия нападнаха, те можеха да се спасят на кеча. Ако имат късмет.

Соренсън се приближи и седна до него.

— Какво правиш? — попита той.

Дрейк се усмихна тъжно.

— Планирам нашата стратегия.

— И как изглежда?

— Мисля, че бихме могли да се задържим — каза Дрейк. — Имаме достатъчно амуниции. Ако е необходимо, ще полеем почистеното от джунглата поле с бензин и ще направим огнена завеса. Няма да позволим на това насекомо да ни изгони от острова. — Той се замисли. — Но ще бъде дяволски трудно да вземем съкровището.

Соренсън кимна.

— Чудя се какво ли иска това насекомо.

— Може би ще разберем от Икинс — каза Дрейк.

Мина половин час. След това по радиото се чу острият и писклив глас на Икинс.

— Соренсън? Дрейк?

— Тук сме — отговори Дрейк. — Какво ти направи това проклето насекомо?

— Нищо — каза Икинс. — Сега вие говорите с това насекомо. Моето име е Кедак.

— Господи — обърна се Дрейк към Соренсън. — Това насекомо трябва да го е хипнотизирало!

— Не. Вие не разговаряте с хипнотизирания Икинс. Нито пък говорите със същество, което използва Икинс като говорител. Нито пък с Икинс, какъвто сте го познавали. Вие говорите с много личности, които са едно.

— Това не го разбирам — каза Дрейк.

— Много е просто — отвърна гласът на Икинс. — Аз съм Кедак, общото. Но моето общо се състои от различни части, които са Икинс, няколко плъха, едно куче на име Оро, едно прасе, един мравояд, един казуар...

— Почакай — обади се Соренсън. — Нека се разберем. Значи сега *не* говоря с Икинс. Говоря с... Кедак?

— Точно така.

— И ти контролираш Икинс и останалите? Ти говориш чрез устата на Икинс?

— Съвсем вярно. Но това не означава, че личностите на останалите са пренебрегнати. Тъкмо напротив. Състоянието „Кедак“ е конфигурация, в която различните членове запазват индивидуалните си особености, нужди и желания. Те дават знанията си, силата си и личното си мнение на цялото. На Кедак. Кедак е координирацията и команден център, но отделните части осигуряват знанията, прозрението, особените умения. И всички ние заедно формираме Великото обединение.

— Обединение ли? — каза Дрейк. — Но ти направи всичко това насила!

— В началото е необходимо. Иначе как биха разбрали останалите същества за Великото обединение?

— А те ще останат ли обединени, ако ти ги освободиш от контрола си? — попита Дрейк.

— Това е безсмислен въпрос. Сега ние сме едно неделимо цяло. Твоята ръка ще се върне ли при теб, ако я отрежеш?

— То не е същото.

— Същото е — отвърна гласът на Икинс. — Ние сме единен организъм. Ние растем. И ние ще приемем на драго сърце и вас във Великото обединение.

— Върви по дяволите, с обединението си — каза Дрейк.

— Но вие трябва да се присъедините — каза им Кедак. — Мисията на Кедак е да координира всички същества в единен колективен организъм. Повярвайте ми, единствената загуба е на индивидуалността, която вие цените. В замяна, печелите толкова много! Научавате гледната точка и особените знания на всички останали същества. В рамките на Кедак вие разбирате напълно възможностите си за...

— Не!

— Съжалявам — каза Кедак. — Мисията на Кедак трябва да бъде изпълнена. Няма ли да се присъедините към нас доброволно?

— Никога — каза Дрейк.

— Тогава *ние* ще се присъединим към *вас* — каза Кедак.

Чу се изпукване, когато той изключи радиото си.

Няколко плъха се появиха откъм края на джунглата. Те се спряха на разстояние достатъчно, че да не бъдат улучени с изстрели. Отгоре кръжеше райска птица и се спускаше над почистеното пространство като самолет, който извършва разузнавателен полет. Докато мъжете гледаха, плъховете започнаха да се придвижват напред със зигзагообразни движения.

— Стреляйте — извика Дрейк. — Но пестете патроните.

Мъжете започнаха да стрелят. Но им беше трудно да различават бързо движещите се плъхове по сивкаво-кафявата земя. Освен това към плъховете почти веднага се присъединиха крайбрежни раци. Бяха почти дузина. Те се придвижваха неусетно, когато никой не ги гледаше, а после замръзваха неподвижни върху земята.

Забелязаха Икинс да се появява в края на джунглата.

— Нещастен предател — каза Кейбъл и вдигна пушката си.

Соренсън удари с ръка дулото на пушката му и го отклони.

— Недей.

— Но той помага на това насекомо!

— Няма друг изход — каза Соренсън. — При това не е въоръжен. Остави го на мира.

Икинс се оглежда известно време, след това се скри обратно в джунглата.

Атакуващите плъхове и раци бяха достигнали средата на откритото пространство. После, когато приближиха още повече, хората вече можеха да се прицелват по-точно. Нищо нямаше да може да се приближи на повече от двадесет метра. А когато Рестих успя да убие райската птица, атаката лека-полека престана.

— Знаете ли — обади се Дрейк. — Мисля, че ще се справим.

— Може — каза Соренсън. — Просто не разбирам какво иска да направи Кедак. Той знае, че не може да ни победи по този начин. Мисля си...

— Хей! — извика един от мъжете. — Лодката ни!

Те се обърнаха и видяха причината, поради която Кедак се бе разпоредил за атаката. Докато бе отвличал вниманието им, кучето на Дрейк бе преплувало до кеча и бе прегризало със зъбите си котвеното въже. Сега, когато бе освободен от котвата си, кечът дрейфуваше по вятъра и се насочваше бавно към рифа. Те видяха как той се блъска първо леко, след това по-силно. След малко вятърът го блъсна достатъчно силно и той се заклеци в корала.

Откъм преносимата радиостанция се чу статичен шум. Соренсън я вдигна и чу Кедак да казва:

— Кечът ви е сериозно повреден. Той сега просто не може да се движи.

— Напълно си прав — изръмжа Дрейк. — Сигурен съм, че в него има пробита достатъчно голяма дупка. Как смяташ ти да се измъкнеш от острова, Кедак? Или просто ще си останеш тук?

— Когато му дойде времето, ще се махна — отвърна Кедак. — Искам да съм сигурен, че всички ще си тръгнем заедно.

5.

Вятърът утихна. Огромни сиви облаци се зададоха по небето откъм югоизток, предвещавайки гръмотевична буря. Върховете им се губеха във височината, а черните им коремни притискаха горещия въздух над острова. Слънцето загуби блясъка си. Кървавочервеният залез се плъзна над морето.

Високо над главите им се виеше самотна райска птица, но не можеше да бъде достигната с куршум. Тя се бе издигнала нависоко, след като Рестих бе застрелял първата.

Монти Байрнс бе застанал в края на поляната с пушка, готова за стрелба. Той бе поел първа смяна от нощната охрана. Останалите мъже хапваха набързо вечерята си в бараката под навеса. Соренсън и Дрейк бяха излезли, за да огледат какво е положението.

— Когато се стъмни ще трябва всички да се приберем в бараката — каза Дрейк. — Не можем да рискуваме някой да стане жертва на Кедак в тъмнината.

Соренсън кимна. Само за един ден той като да бе остарял с десет години.

— Утре сутринта ще измислим нещо — продължи Дрейк. — Ще... Какво има, Бил?

— Наистина ли мислиш, че имаме някакъв шанс? — попита Соренсън.

— Разбира се. Имаме, при това доста добър шанс.

— Бъди реалист — възрази Соренсън. — Колкото по-дълго продължава това, толкова повече животни ще хвърли Кедак против нас. Какво бихме могли да направим?

— Да го хванем и да го убием.

— Но това проклето нещо е с размерите на палеца ти — ядосано каза Соренсън. — Как ще го хванем?

— Все ще измислим нещо — отвърна Дрейк. Той започваше да се тревожи за Соренсън. И без това мъжете бяха отчаяни, а поведението на Соренсън не помагаше за повдигане на духа.

— Иска ми се някой да застреля тази проклета птица — каза Соренсън, вдигнал нагоре глава.

На всеки петнадесет минути райската птица се спускаше надолу, за да огледа лагера по-отблизо. После, преди пазачът да успее да стреля, тя се издигаше на безопасна височина.

— И на мен ми действа на нервите — успокой го Дрейк. — Но може би така е по-добре. Някой път като се спусне, ние ще...

Той млъкна рязко. Чу силното пукане на радио откъм бараката под навеса. И чу Ал Кейбъл да говори:

— Ало, ало, Тук остров Вуану. Имаме нужда...

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? — извика му Дрейк.

Кейбъл се обърна и го изгледа. Възрзовото му тяло бе потънало в пот.

— Обаждам се по радиото за помощ. Това правя. Мисля, че се свързахме с някого. Обаче още нямам отговор.

Той завъртя усилвателя за звука. По радиото се чуваше някакъв ядосан глас да говори с британски акцент:

— Пионка на Е-четири, а? Защо никога не опитваш да започнеш по друг начин?

Последва силно пукане.

— Абе играй — каза един дебел басов глас. — Млъкни и играй.

— Добре — отвърна британският акцент. — Офицер на Д-три.

Дрейк разпозна гласовете. Бяха радиолюбители. Единият имаше плантация на Бугенвил, а другият притежаваше магазин в Рабул. Те всяка вечер играеха по радиото по една партия шах.

Кейбъл нетърпеливо почука по микрофона.

— Ало — заговори той. — Обажда се Вуану. Спешно повикване...

Дрейк влезе и взе микрофона от ръката на Кейбъл. Сложи го внимателно върху масата.

— Не можем да викаме помощ — каза той.

— Защо? — повиши глас Кейбъл. — Трябва да повикаме помощ!

Дрейк чувстваше силна умора.

— Виж, ако успеем да се свържем с някого, той веднага ще изпрати някой кораб... Но хората няма да са подготвени за този вид неприятности. Кедак ще ги обсеби и ще ги използва против нас.

— Можем да обясним проблема — възрази Кейбъл.

— Да обясним? Какво ще обясним? Че това насекомо е завзело острова? Та всеки ще помисли, че ни е хванала треска и сме откачили. Ще изпратят лекар с някоя шхуна, която обикаля островите.

— Дан е прав — намеси се Соренсън. — Никой няма да повярва на това, ако не го види със собствените си очи.

— А тогава ще бъде твърде късно — продължи Дрейк. — Икинс го бе разбрал преди Кедак да го хване. Затова ни каза да не изпращаме никакви съобщения.

— Но защо тогава ни накара да вземем предавателя? — усъмни се в думите му Кейбъл.

— За да не може *той самият* да изпраща никакви съобщения след като бръмбарът го хвана — каза Дрейк. — Колкото повече хора се навъртат наоколо, толкова по-лесно ще бъде всичко за Кедак. А ако имаше власт над предавателя, той веднага би повикал хора „на помощ“.

— Да, май си прав — нещастно се съгласи Кейбъл. — Но, по дяволите, ние не можем да се справим с това *сами*.

— Ще трябва. Ако Кедак успее да хване нас и се измъкне от острова, ще бъде заплашена Земята. Точка по въпроса. Няма да има никаква световна война, никакви водородни бомби или бедствия. Няма да има герои от съпротивата. Всички ще станат част от Обединението Кедак.

— Но все трябва да получим помощ отнякъде — упорито настоя Кейбъл. — Ние сме сами, изолирани. Можем да поискаме някой кораб, който да не влиза зад рифа...

— Няма да стане — каза Дрейк. — Пък и даже да искаме, не можем да търсим помощ.

— Защо?

— Защото предавателят не работи — каза Дрейк. — Ти говореше в скапан микрофон.

— Но се чуваше добре — усъмни се Кейбъл.

— Защото приемникът е в ред. Но когато сме го взимали от кораба трябва да сме повредили нещо. Не работи като предавател.

Кейбъл почука микрофона няколко пъти, след което го остави. Всички се събраха около приемника и се заслушаха в играта на шах, която провеждаха по радиото мъжете от Рабул и Буганвил.

— Пионка на X-четири.

— Пионка на Це-три.

— Офицер на Е-три.

Последва внезапно стакато от статически разряди. После намаля и последваха нови три далечни шумотевици.

— Какво ли трябва да е това? — попита Соренсън.

Дрейк вдигна рамене.

— Може да бъде всичко. Започва буря и...

Той млъкна. Бе застанал до вратата на бараката. Когато приемникът изпука от статичното електричество, видя как райската птица се спусна, за да огледа по-отблизо. Когато тя се върна на предишната си висока позиция, шумът изчезна.

— Това е странно — каза Дрейк. — Ти видя ли това, Бил? Когато птицата се спуска, се чува и шум от статично пукане в приемника.

— Видях — потвърди Соренсън. — Мислиш ли, че това може да значи нещо?

— Не знам. Чакай да видя. — Дрейк взе бинокъла. Той увеличи звука на приемника и излезе навън, за да може да наблюдава джунглата. Зачака заслушан в звуците от играта на шах, провеждана на хиляди мили оттук.

— Хайде, играй.

— Чакай малко.

— Малко ли? Слушай, не мога да стоя пред този скапан приемник цяла нощ. Играй си...

Чу се силно пукане. Дрейк видя четири диви прасета да излизат от джунглата. Движеха се бавно, като разузнавачи, които търсят слабите места в отбраната на противника. Спряха. Спря и пращането. Байрнс, който стоеше на пост с пушката си стреля по тях. Прасетата се обърнаха и когато тръгнаха към джунглата, радиото пак запращя. Когато райската птица се спусна, пак се чу статичният шум, а щом се издигна, и шумът спря. Дрейк свали бинокъла и се върна в бараката.

— Трябва да е така — каза той. — Статичният шум е свързан с Кедак. Мисля, че се появява, когато той насочва животните.

— Искаш да кажеш, че той ги контролира с някакви радиовълни ли? — попита Соренсън.

— Така изглежда — отвърна Дрейк. — Или са радиовълни, или нещо друго, с дължината на радиовълните.

— Ако е така, значи той е нещо като малка радиостанция, нали?
— попита Соренсън.

— Разбира се. Но какво от това?

— Ще можем да го открием с радиолокаторите — каза Соренсън.

Дрейк кимна уверено. Той изключи приемника, отиде в ъгъла на бараката и измъкна един от преносимите радиолокатори. Настрои го на честотата, на която Кейбъл бе хванал предаването между Рабул и Буганвил. После го включи и се насочи към вратата. Мъжете гледаха как Дрейк върти бавно кръгообразната антена, разчита показанията върху екранчето и ги превръща в посока по компаса. После той седна до масата и постави пред себе си картата на югозападния Тихи океан.

— Е, Кедак ли е? — попита Соренсън.

— Трябва да е той — отвърна Дрейк. — Нулирах посоката почти точно на юг. Това е право пред нас в джунглата.

— Сигурен ли си, че не е точно в обратната посока?

— Проверих.

— Има ли начин сигналът да идва от някоя друга станция?

— Няма. Точно на юг следващата станция, която би могла да предава, е Сидни, а тя се намира на седемнадесет хиляди мили оттук. Твърде далеч е за този радиолокатор. Той просто не би могъл да я хване. Значи е Кедак.

— Значи имаме начин да го открием — каза Соренсън. — Двама души могат да навлязат в джунглата с радиолокатори...

— И да бъдат убити — каза Дрейк. — Ние можем да открием Кедак с локаторите, но животните могат да открият нас много по-бързо. В джунглата ние нямаме предимство.

Соренсън се омърлуши.

— Значи не сме на по-добри позиции от преди.

— Напротив. Много по-добри са — каза Дрейк. — Сега имаме шанс.

— Какво те кара да мислиш така?

— Той контролира животните с радиовълни — отвърна Дрейк. — Ние знаем честотата му. Можем да излъчваме на същата честота. Можем да заглушаваме сигнала му.

— Сигурен ли си?

— Дали съм сигурен ли? Разбира се, че не. Но много добре знам, че на едно и също място две радиостанции не могат да предават на

еднакви честоти. Ако ние се включим на честотата на Кедак и правим достатъчно силен шум, за да заглушим сигнала му...

— Разбирам — каза Соренсън. — Може и да стане. Ако ние успеем да попречим на неговия сигнал, той няма да може да контролира животните. И тогава ние ще можем да го засечем чрез локаторите.

— Точно това е идеята — съгласи се Дрейк. — Има само една малка пречка. Нашият предавател не работи. Без предавател, ние не можем да предаваме нищо. А щом не предаваме, няма и да заглушаваме.

— Не можеш ли да го поправиш? — попита Соренсън.

— Ще опитам — отвърна Дрейк. — Но препоръчвам да не храним големи надежди. Икинс беше човекът, който разбираше от радио в тази експедиция.

— Ние взехме всички резервни части — настоя Соренсън. — Лампи, справочник, всичко.

— Знам. Ако имам достатъчно време, ще мога да разбера какво му е. Проблемът е колко време ще получим от Кедак.

Яркият тъмночервен диск на слънцето бе потънал наполовина в морето. Цветовете на залеза докосваха трупациите се гръмотевични облаци и изчезваха в краткия тропически здрач. Мъжете започнаха да барикадират бараката под навеса за през нощта.

6.

Дрейк свали задния капак на предавателя и заоглежда натрупаните лампи и кабели. Онези метални неща, приличащи на кутийки, вероятно бяха кондензатори, а непрозрачните цилиндрични джаджи можеха да са или да не са резистори. Всичко изглеждаше безнадеждно сложно, смешно претрупано и нежно като дантела. Откъде ли да започне?

Той включи приемника и изчака няколко минути. Като че ли всички лампи се запалиха. Някои светеха по-слабо, други по-ярко. Не можеше да види никакви прекъснати кабели. Но микрофонът продължаваше да не работи.

Е, толкова на пръв поглед. Следващият въпрос беше дали в акумулаторите има достатъчно ток.

Той изключи и провери клетките на акумулатора с волтметър. Бяха пълни. Отстрани клемите, почисти ги и ги постави на място, като внимаваше да прилепват плътно. Провери всички връзки, промърмори под нос молитва и отново включи апарата.

Пак не работеше като предавател.

Той изруга и отново го загаси. Реши да замени всички лампи, като започне от онези, които светеха по-слабо. Ако и това не помогнеше, можеше да се опита да смени кондензаторите и резисторите. Ако и това не помогнеше, във всеки момент можеше да се самоубие. С тази весела мисъл, той разтвори пакета с резервните части и започна работа.

Всички мъже бяха в бараката под навеса и привършваха работата си по барикадиране на убежището за през нощта. Вратата бе затворена и заключена. Двата прозореца останаха отворени, за да влиза въздух, но върху отворите им сложиха два ката гъста мрежа против комари и я зачукаха здраво за рамките. Пред всеки прозорец бе поставен пазач.

През плоския ламаринен покрив не можеше да влезе нищо. Подът бе от добре утъпкана земя и само той представляваше евентуално място, откъдето би могла да дойде някаква опасност. Но не можеха да сторят нищо, освен да се вглеждат внимателно.

Всички търсачи на съкровища се настаниха в очакване на предстоящата дълга нощ. Дрейк си бе завързал кърпа около главата, за да не попада потта в очите му и продължаваше да работи по предавателя.

След около час по преносимата радиостанция се чу бръмчене. Соренсън взе апарата в ръка и попита:

— Какво искаш?

— Искам да прекратите тази безсмислена съпротива — каза Кедак с гласа на Икинс. — Имайте достатъчно време да обмислите положението. Искам да се присъедините към мен. Предполагам, че ви е ясно, че друг изход няма.

— Ние не искаме да се присъединяваме към теб — отговори Соренсън.

— Трябва — безкомпромисно нареди Кедак.

— Ще ни убиеш ли?

— Точно в това ми е проблемът — отговори Кедак. — Животинските ми части не са подходящи за действие. Икинс е прекрасен механизъм, но той ми е единствен. А не бива да излагам себе си на ненужни опасности. Защото така ще застраша мисията „Кедак“.

— Значи пат — каза Соренсън.

— Не. Аз срещам трудност с побеждаването на вашата воля. Но е лесно да ви убия.

Мъжете се размърдаха неспокойно. Дрейк, който работеше по предавателя не вдигна глава.

— Предпочитам да *не* ви убивам — продължи Кедак. — Но мисията „Кедак“ е от първостепенно значение. Ако вие не се присъедините, тя ще бъде поставена в опасност. И ще бъде сериозно компрометирана, ако вие напуснете острова. Така че трябва или да се присъедините, или да бъдете убити.

— Аз не го виждам по този начин — каза Соренсън. — Ако ни убиеш, предполагайки, че наистина би могъл, то никога няма да напуснеш този остров. Икинс не може да управлява кеча.

— Няма да се наложи да използваме кеча — отвърна Кедак. — След шест месеца шхуната ще дойде. Икинс и аз ще тръгнем с нея. А вие ще трябва да сте загинали дотогава.

— Ти блъфираш — каза Соренсън. — Какво те кара да мислиш, че можеш да ни убиеш? Днес не се справи много добре. — Той привлече със жест вниманието на Дрейк и му посочи преподавателя. Дрейк вдигна рамене и продължи да работи.

— Не съм се и опитвал — отвърна Кедак. — Подходящото време е през нощта. Ще го направя *тази* нощ, преди да успеете да измислите по-добра система за защита. Трябва да се присъедините към мен тази нощ. Иначе ще убия един от вас.

— Един от нас ли?

— Да. Ще убивам по един на всеки час. По този начин може би останалите живи ще променят мнението си по отношение на присъединяването. Но ако не го направят, до сутринта всички вие ще бъдете мъртви.

Дрейк се наведе напред и зашепна на Соренсън.

— Баламосай го. Говори с него още десетина минути. Мисля, че открих повредата.

Соренсън заговори отново.

— Бихме искали да знаем малко повече за Сътрудничеството „Кедак“.

— Най-добре ще го разберете, когато се присъедините.

— Но предпочитаме първо да имаме повече информация.

— Това е едно неопикуемо състояние — заговори с готовност Кедак с убедителен, искрен глас. — Можете ли да си представите себе си като *себе си*, допълнен с цяла гама напълно нови усещания? Така например вие ще възприемате света чрез сетивата на куче, което следва мириxa на следата в гората, което за него, а и за вас, е нещо толкова ясно и видимо като нарисувана с боя линия. Един рак усеща нещата по напълно различен начин. От него вие ще получите усещането за живота на границата между водата и сушата. Течението на неговото време е много бавно, за разлика от това на райската птица, чиято гледна точка е пространствена, бърза и целенасочена. А има и много други, под земята и водата, които имат собствен поглед върху реалността. Аз открих, че всъщност те не са много по-различни от животните, които някога обитаваха Марс.

— А какво се случи на Марс? — попита Соренсън.

— Там животът умря — тъжно отговори Кедак. — Умряха всички, с изключение на Кедак. Случи се преди много време. Векове

наред на планетата цареше мир и благоденствие. Всичко и всички бяха част от Обединението Кедак. Но доминиращата раса бе поначало слаба. Раждаемостта ѝ спадна. Започнаха да се случват катаклизми. И накрая остана само Кедак. Всичко живо изчезна.

— Звучи страхотно — иронично произнесе Соренсън.

— Беше по вина на расата — изрази протеста си Кедак. — С подобър материал, какъвто сте вие на тази планета, желанието за живот няма да изчезне. Мирът и благоденствието ще продължат безкрайно.

— Не вярвам. Онова, което се е случило на Марс, ще се случи и на Земята, ако ти победиш. С течение на времето на робите просто започва да не им пука дали ще продължат да живеят.

— Но вие няма да сте роби. Вие ще бъдете функционална част от Обединението Кедак.

— Което ще се ръководи от теб — възрази Соренсън. — Както и да го гледаш, то си е все същото.

— Ти не знаеш за какво става дума — настоя Кедак. — Но вече говорихме достатъчно. Аз съм готов да убия един от вас през следващите пет минути. Ще се присъедините ли към мен или не?

Соренсън погледна Дрейк. Дрейк включи предавателя.

Докато апаратът загръвяше, по ламаринения покрив закапаха първите едри капки дъжд. Дрейк взе микрофона и почука по него. Откъм говорителя се чу звук.

— Работи — каза той.

В този момент нещо се блъсна в покрития с мрежа прозорец. Мрежата се огъна. В нея се беше хванал един прилеп и гледаше към тях с червеникавите си очи.

— Поставете няколко дъски върху мрежата на прозореца — извика Соренсън.

Докато го казваше, в мрежата се блъсна втори прилеп, проби я и падна върху пода. Мъжете го стъпкаха, но през отвора влетяха още четири прилепа. Дрейк започна да размахва ръце, но не можеше да ги отстрани от предавателя. Те налитаха към очите му и той бе принуден да отстъпи. Без да гледа и удряйки напосоки, улучи един от прилепите и той падна на пода със счупено крило. Но другите достигнаха предавателя.

Те го бутнаха от масата. Дрейк се опита да го хване, но не успя. Чу как се пръснаха стъклените лампи, но беше зает, защото трябваше

да си пази очите от налитащите прилепи.

След няколко минути мъжете бяха убили още две от животните, а останалите излетяха навън през прозореца. Мъжете зачукаха дъски върху двата прозореца, а Дрейк се наведе да огледа предавателя.

— Има ли начин да се поправи? — попита Соренсън.

— Никакъв — отговори Дрейк. — Те са разкъсали и кабелите.

— Какво ще правим сега?

— Не знам.

В този момент Кедак се обади отново по преносимата радиостанция.

— Трябва да получа отговора ви веднага.

Никой не се обади.

— В такъв случай — продължи Кедак, — за дълбоко мое съжаление, един от вас ще трябва да умре.

7.

Дъждът чукаше по ламарината на покрива, а поривите на вятъра се засилиха. Чу се трясъка на далечна гръмотевица. Но в бараката въздухът беше горещ и неподвижен. Петромаксовата лампа висеше на кука от центъра на тавана и хвърляше жълтеникава светлина, която осветяваше средата на бараката, но ъглите бяха потънали в тъмни сенки. Търсачите на съкровища бяха застанали по-надалеч от стените. Всички се намираха в средата на бараката с лица, обърнати навън и това накара Дрейк да си представи стадо бизони, събрали се за отбрана против вълк, когото подуват, но не могат да видят.

— Слушайте, може би трябва да опитаме все пак това Обединение на Кедак — каза Кейбъл. — Може да не е чак толкова лошо, колкото...

— Млъквай — изръмжа му Дрейк.

— Бъдете разумни — възрази Кейбъл. — Все пак е по-добро от смъртта, нали?

— Никой още не е умрял — прекъсна го Дрейк. — Просто мълчи и си дръж очите отворени.

— Мисля, че ми се повръща — каза Кейбъл. — Дан, позволи ми да изляза навън.

— Повръщай тук — каза Дрейк. — Но си дръж очите отворени.

— Не можеш да ми заповядваш — продължи да настоява Кейбъл. Той се насочи към вратата. После отскочи назад.

През малката цепнатина между вратата и пода се бе вмъкнал жълтеникав скорпион. Рестих го настъпи и го смачка с тежките си ботуши. После се извърна и размаха ръце срещу трите стършела, които се бяха вмъкнали през зачуканите с дъски прозорци и се нахвърлиха към него.

— Остави стършелите! — извика Дрейк. — Продължавай да наблюдаваш земята!

Върху пода имаше някакво движение. Няколко космати паяка се измъкнаха от сенките. Дрейк и Рестих ги убиха с прикладите на пушките. Байрнс видя нещо, което се промъкваше под вратата.

Приличаше на някаква широка и плоска стоножка. Той тропна с крак да я настъпи, но не улучи и стоножката се уви около ботуша му, бързо пролази нагоре и се уви около крака му. Той изкрещя, защото докосването бе като от лента нагорещен метал. Но успя да я смачка, преди да припадне.

Дрейк прегледа раната и реши, че не е фатална. Размаза още един паяк, после усети ръката на Соренсън върху рамото си. Той погледна към ъгъла, накъдето сочеше Соренсън.

Към тях пълзяха две големи тъмни змии. Дрейк ги разпозна като черни пепелянки. Тези обикновено боязливи животни сега се насочваха към тях със смелостта на тигри.

Мъжете се паникьосаха и редът отиде по дяволите. Дрейк извади револвера си и коленичи, без да обръща внимание на стършелите, които бръмчаха около главата му. Той се опита да се прицели в тънките извиващи се същества под слабата светлина на лампата.

Внезапно блясъкът на светкавицата озари помещението. Точно над главите им се чу трясъкът на гръмотевица. Дрейк бе зашеметен. Той стреля и не улучи. Зачака змиите да нападнат.

Но змиите не нападаха. Те се отдалечаваха от него към мишата дупка, откъдето бяха излезли. Едната бързо се промъкна навън. Другата започна да я следва, а после спря, наполовина в дупката.

Соренсън се прицели внимателно с пушката. Дрейк отклони дулото.

— Чакай малко.

Пепелянката се колебаеше. Тя излезе от дупката и започна отново да се движи към тях...

И последва ярка светкавица и нова гръмотевица. Змията се отдръпна и се промъкна през дупката навън.

— Какво става? — попита Соренсън. — Да не би гръмотевиците да ги плашат?

— Не, светкавиците са! — каза Дрейк. — Ето защо Кедак бързаше толкова. Той знаеше, че иде буря и че още не е заздравил позициите си.

— Ама за какво говориш?

— За светкавиците — каза Дрейк. — За електрическата буря! Тя заглушава радиоконтрола му! А когато сигналът му е заглушен,

животните се връщат към нормалното си поведение. На него му е нужно време, за да възстанови контрола си върху тях.

— Бурята няма да трае вечно — каза Кейбъл.

— Но може би достатъчно — отвърна Дрейк. Той взе радиолокаторите и подаде единия на Соренсън. — Хайде, Бил. Тъкмо сега е времето да изловим този бръмбар.

— Хей — обади се Рестих. — Не може ли и аз да се включа? Кажете какво да правя?

— Ако не се върнем до един час, можеш да се опиташ да поплуваш — каза Дрейк.

Дъждът се сипеше в непрекъснати потоци, насочвани от яростния югозападен вятър. Непрекъснато гърмеше и като че ли всяка светкавица падаше точно отгоре им. Дрейк и Соренсън стигнаха края на джунглата и се спряха.

— Тук ще се разделим — каза Дрейк. — Така ще го открием по-лесно.

— Правилно — съгласи се Соренсън. — Пази се, Дан.

Соренсън потъна в джунглата. Дрейк продължи на около петдесет метра по-нататък и после влезе сред храсталаците.

Той се промъкваше напред, запасъл револвера в колана си, с радиолокатора в едната ръка и електрическия фенер в другата. Джунглата живееше собствен живот, почти като да бе командвана от Кедак. Лианите се извиваха към него. Всеки клон определено изпитваше удоволствие да го удря по лицето.

Всеки път, когато блеснеше светкавица, локаторът на Дрейк се опитваше да се насочи към нея. Това му пречеше да следва посоката. Но те пречеха доста повече на Кедак, напомни си той. Между светкавиците той успяваше все пак да хване посоката. Колкото по-навътре проникваше в джунглата, толкова по-силен ставаше сигналът.

След малко той установи, че светкавиците се разрешиха. Бурята се насочваше на север и островът оставаше зад нея. Колко ли още ще го пазят светкавиците? Още десет или петнадесет минути?

Чу нещо да скимти. Той завъртя лъча на фенера и вида кучето си Оро да се приближава.

Неговото куче... Или кучето на Кедак?

— Ела тук, момче — каза Дрейк. Чудеше се дали би могъл да пусне локатора и да измъкне пистолета от колана си. Чудеше се дали

оръжието ще работи след като е намокрено толкова много.

Оро се приближи и го близна по ръката. Това беше кучето на Дрейк. Поне докато траеше бурята.

Те тръгнаха заедно, а гръмотевиците трещяха далеч на север. Сигналът на локатора му вече беше много силен. Някъде тук наоколо...

Той видя светлината на друго фенерче. Соренсън, почти без дъх, се приближи. Джунглата не беше се отнесла нежно и към него, но той още държеше пушката, фенера и локатора си.

Оро ровеше яростно под един храст. Последва ярка и дълга светкавица и те видяха Кедак.

В тези последни мигове Дрейк разбра, че дъждът бе спрял. Светкавиците също бяха престанали. Той хвърли локатора. С фенерче в едната си ръка и револвера в другата, той се опита да се прицели в Кедак, който се движеше. Беше скочил върху врата на Соренсън, точно над ключицата му.

Соренсън вдигна ръце. После ги спусна. Обърна се към Дрейк и вдигна пушката си. Лицето му беше напълно спокойно. Гледаше, като че единствената цел в живота му бе да убие Дрейк.

Дрейк стреля от по-малко от метър. Соренсън се завъртя от удара, изпусна пушката си и падна.

Дрейк се надвеси отгоре му с готов за стрелба револвер. Видя, че е улучил. Куршумът бе минал точно над дясната ключица. Раната беше страшна. Но за Кедак беше още по-зле. Куршумът го бе пронизал. От Кедак бе останало само едно черно петно, размазано върху гърдите на Соренсън.

Дрейк бързо превърза Соренсън с комплекта за първа помощ, с който не се разделяше никога. После го вдигна върху рамото си. Чудеше се какво ли би сторил, ако Кедак беше скочил върху гърдите на Соренсън там, където се намираше сърцето му. Или ако беше върху гърлото му, или върху главата.

Реши, че е по-добре да не мисли за това.

Той тръгна обратно към лагера, а кучето му заскача весело покрай него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.